

אש! הסמל המצרי עבדוד עזיז בן ה־39, נהג משאית בצבא מצריים, מדליק אש כדי להצית סיגריה לסוראי שמואל חלפון, 28, מבאר־שבע. עבדול עזיז שוהה כשבועיים בתחנת איסוף שבויים בפאיד, ממערב לתעלה, שם הוא מופקד על קבלת השבויים. בתקופה זו הספיק להתידד עם חיילי צה"ל במקום.

אחוות לוחמים השבוי עבדול עזיז ושוברו שמואל חלפון מתחבקים בידידות מול המצלמה. אין זו תמונה מבויימת. היחסים האישיים שנרקמו בין כמה מהשבויים המצרים השוהים במקום תקופה ממושכת לבין שוביהם, הפכו לידידות אנושית פשוטה של אנשים השונאים מילחמות ואוהבים לחיות.

לב העיר סואץ - כשחייל או"ם באמצע

ישירות

האש

ביניהם, על גבי כביש האספלט חרוש הפגזים, צועד כדהליל חייל אי"ם בקסדה כחולה, בידיו רובה מכוון. הוא עומד שם, כביכול, על מישמר השלום, למנוע כל התלקחות בין שני החיילים בשוחות בתוך המידרכות. אבל הם אפילו אינם מתייחסים אליו. הם מביטים דרכו זה אל זה, אצבעותיהם על ההדק. אבל המבטים שבעיניהם אינם רומזים אפילו שיש בכור נתם לסחוט את ההדק עד הסוף. אין אלה מבטי איבה. מבטים של סקרנות.

הייצוג הצבאי הוא סמלי. בסך הכול חייל חמוש מול חייל חמוש. אבל הם אינם שם לבד, רוב הזמן, משני העברים מתקהלות הבורות גדולות של חיילים, חלקם חמושים וחלקם לא. ניצבות זו מול זו כשני מתגוששים בזירה בטרם הישמע צילצול הגונג.

מהצד האחד, המערבי, נוהרים חיילי צה"ל במדי הזית. מהעבר השני, המזרחי, באים חיילי הארמיה השלישית של הצבא המצרי, שחלקה מכותר בגדה המזרחית של התעלה, במדי החאקייה הצהוב שלהם. אין להם מה לעשות שם מלבד דבר אחד: (המשך בעמוד 18)

ללא חשש. מקום זה, בו ניתן לסקור מקרוב את החיילים המצרים ולשוחח עימם, משמש מוקד משיכה לחיילי צה"ל מכל האזור. מיספר חיילים אף הביאו כסאות כדי להתבונן בנוחיות ובאריכות.

שני עמים אלה מול אלה — קבוצה של חיילים ישראליים אדישים, מפנים את גבם לעבר החיילים המצרים המסתכלים בהם מרוחק כמה מטרים.